

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3270/2018. (VII. 20.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Kfv.VI.38.108/2016/26. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítása és megsemmisítése iránt előterjesztett alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az ÉTER-1. Mérnöki és Tanácsadó Kft. (a továbbiakban: indítványozó) jogi képviselője (Pintér Ügyvédi Iroda, 1026 Budapest, Pasaréti út 129. II/3.) útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panaszt terjesztett az Alkotmánybíróság elé a Kúria Kfv.VI.38.108/2016/26. számú ítélete ellen, annak alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérve. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése, a XXIV. cikk (1) bekezdése, a XXVIII. cikk (1) bekezdése és (7) bekezdése valamint a 28. cikknek a megsértésére hivatkozott.
- [2] Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügy előzménye, hogy a Gazdasági Versenyhivatal (a továbbiakban: GVH) eljáró versenytanácsa 2014. december 22-én határozatot hozott, amelyben megállapította, hogy az indítványozó – más eljárás alá vont vállalkozásokkal együtt – 2011–2012. között lezajlott közbeszerzési eljárások keretében a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpv.) 11. §-a szerint minősülő, a gazdasági versenyt korlátozó megállapodás tilalmába ütköző ár-egyeztetést valósított meg, amely jogsértések miatt vele szemben bírságot szabott ki.
- [3] Az első fokon eljáró Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (a továbbiakban: elsőfokú bíróság) 32.K.30.768/2015/105. számú ítéletében elutasította az indítványozó keresetét. A másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék (a továbbiakban: másodfokú bíróság) 2.Kf.650.053/2016/42. számú ítéletével helybenhagyta az elsőfokú bíróság ítéletét.
- [4] A Kúria – felülvizsgálati eljárás keretében – Kfv.VI.38.108/2016/26. számú ítéletével hatályában fenntartotta a másodfokú bíróság jogerős ítéletét. Indokolásában kiemelte, hogy a hatóság ügyintézési határidővel kapcsolatos mulasztása arra tekintettel nem alapozza meg a közigazgatási határozat hatályon kívül helyezését, hogy a jogállamiság elvéből az is következik, hogy önmagában a közigazgatási szerv mulasztása nem lehet ok arra, hogy a jogsértések következményei alól a jogsértők mentesüljenek és a jogalkotó nem fűzött az ügyintézési határidő túllépéséhez olyan jogkövetkezményt, amely jogvesztést eredményezne. A Kúria elismerte, hogy az ügyintézési határidő túllépése eljárási jogszabálysértés, azonban az indítványozó nem tudta bizonyítani, hogy az a konkrét ügyben az ügy érdemére kihatott. A Kúria alaptalannak minősítette az indítványozó iratbetekintési és iratmásolási jogai sérelmére történő hivatkozását, mert az indítványozó betekinthezett a közigazgatási és a bírósági iratokba és annak ellenére, hogy rendelkezett iratjegyzékkel, nem jelölte meg, hogy melyek azok az iratok, amelyekhez állítása szerint a GVH vagy a bíróság eljárása során nem juthatott hozzá. A Kúria szerint a rajtaütésről felvett jegyzőkönyvek tartalmilag és formailag megfelelnek a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) és a Tpv. rendelkezéseinek, tartalmazzák az eljárási cselekményen jelenlevők aláírását, a jogokról és kötelezettségekről történő tájékoztatást, a számítástechnikai eszközök egyedi azonosítására szolgáló adatokat, a lemásolt adatok, iratok leírását, az adatok utólagos változatlanóságának ellenőrzését lehetővé tevő egyéb szükséges adatokat. A Kúria indokolásában kiemelte, hogy a GVH által tartott rajtaütéseken a Nemzeti Biztonsági Felügyelet (a továbbiakban: NBF) munkatársai is részt vettek és az általuk készített jegyzőkönyv a GVH által készített jegyzőkönyvekkel egyezően rögzítette a rajtaütéseken történeteket. A Kúria megállapította, hogy a másodfokú bíróság rendelkezett a rajtaütésről szóló jegyzőkönyvekkel, azok tartalmát megismerte, amelyekkel kapcsolatban időpontokkal dokumentáltan rögzítette, hogy a rajtaütési jegyzőkönyvek eredeti példányai éppen arra tekintettel kerültek az elsőfokú bíróság által visszaküldésre a GVH-nak, majd onnan ismételtén visszaküldésre a bíróságoknak, mert az indítványozó hiteles másolatot igényelt ezen iratokról a GVH-tól. A Kúria azon érvét sem fo-

gadta el az indítványozónak, miszerint a GVH részéről eljáró versenytanács tagjai nem írták volna alá a határozatot, hiszen az elsőfokú bíróság tárgyalásán felvett jegyzőkönyv is tanúsítja, hogy a bíróság a felekkel együtt megtekintette ezen aláírt határozati példányt. A Kúria ugyanakkor hangsúlyozta, hogy a Ket. testületi szervekre vonatkozó szabályai nem alkalmazhatók a GVH Versenytanácsának eljárására, mivel a versenytanácsstagok köztisztviselőként, nem állandó összetételben gyakorolják a hatáskörüket és a Tpv. sem használja a testület kifejezést. A Kúria az indítványozó azon hivatkozásának sem adott helyt, miszerint az általa a bizonyítékok beszerzésével összefüggésben kezdeményezett büntető feljelentésre tekintettel szükséges lett volna a bírósági eljárás felfüggesztése, mivel a konkrét ügyben azt nem tekintette előkérdésnek. A Kúria indokolásában rögzítette, hogy az elsőfokú bíróság tájékoztatta a beavatkozás lehetőségéről az érintetteket és a bírósági másolatok könyve alátámasztja, hogy az indítványozó nemcsak a végzésről, hanem a kapcsolódó öt tértivevényről is fényképfelvételt készített, azonban e tértivevények a másodfokú bírósági eljárásban már nem álltak rendelkezésre. Ezen túlmenően a Kúria a beavatkozás lehetőségéről értesített, a GVH által szintén megbírságot vállalkozásokat nem tekintette az indítványozóhoz képest ellenérdekű félnek.

- [5] 2. Az indítványozó ezt követően nyújtott be alkotmányjogi panaszt a Kúria ítéletével szemben, amelyben annak alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte, mivel álláspontja szerint az ítélet sérti az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdését, a XXIV. cikk (1) bekezdését, a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseit és a 28. cikket.
- [6] Az indítványozó szerint alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésnek minősül, hogy a közigazgatási határozatokkal szemben igénybe vehető bírósági felülvizsgálat hatékony jogvédelmet jelent-e, álláspontja szerint az ügyében folytatott bírósági eljárás csak formális volt. Az indítványozó szerint az ügyében eljáró bíróságok megsértették az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseit, amikor érdemben nem vizsgálták a keresetében és a beadványaiban foglaltakat, továbbá az ügy alapjogi érintettségére tekintet nélkül jártak el. Az indítványozó kifogásolta, hogy az eljáró bíróságok a bizonyítási indítványait észszerű indoklás nélkül utasították el, figyelmen kívül hagyták a rajtaütésekről készült jegyzőkönyvek alaki és tartalmi hiányosságait, sorozatosan megtagadták az iratmásolati kérelmeit, elmulasztották a megrendelt és kifizetett közigazgatási iratanyag másolatainak átadását kikényszeríteni, mellőzték a Versenytanács döntéshozatala szabályszerűségének vizsgálatát, nem közltek vele megfelelően a hatósági és a bírósági végzéseket, megsértették a kézbesítési szabályokat, elmulasztották megfelelően igazolni a beavatkozásról való értesítést, ügyféli jogait sorozatosan megsértették, elmulasztották pótolni a hiányzó iratokat, nem vizsgálták meg közvetlenül az iratokat. Ezen túlmenően az indítványozó kifogásolta, hogy a másodfokú bíróság jogellenesen tagadta meg az iratismertetést, továbbá a felsőbb szinten eljáró bíróságok nem észlelték az alsóbb szintű bíróságok alaptörvény-ellenes jogértelmezését. Az indítványozó álláspontja szerint az eljáró bíróságok nem teljesítették az Alaptörvény 28. cikke alapján fennálló alkotmányos kötelezettségüket.
- [7] Az indítványozó álláspontja szerint a Kúria anélkül állapítja meg a rajtaütési jegyzőkönyvről, hogy az közokirat, hogy közvetlenül megvizsgálta volna azt, illetve e tekintetben nem folytatta le az iratpótlási eljárást, és csak késve, az indítványozó kérelmére került a Kúriára felterjesztésre a közigazgatási iratanyag. Az indítványozó szerint alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés, hogy a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) felülvizsgálatra és a bírósági ügyviteli szabályozás iratvisszaadásra vonatkozó szabályai nem írják elő a közigazgatási iratanyag felterjesztését.
- [8] Az indítványozó a rajtaütésről készült jegyzőkönyvekkel kapcsolatban azt is kifogásolta, hogy a jegyzőkönyvbe foglalt végzések nem tartalmazzák a 72. §-ában foglalt kellékeket, valamint a jegyzőkönyvekből a GVH nem biztosított az indítványozó számára eredeti példányt és nem közölte azokat az indítványozóval.
- [9] Az indítványozó kifogásolta, hogy a másodfokú bíróság iratismertetéskor nem ismertette a rajtaütésről szóló jegyzőkönyveket és az indítványozó fellebbezés-kiegészítését. Az indítványozó szerint a régi Pp. 3. § (3) bekezdését sérti a bíróságok azon eljárása, hogy nem adtak helyt a bizonyítási indítványainak, amely egyidejűleg az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseibe is ütközik.
- [10] Az indítványozó kifogásolta továbbá, hogy az általa másolatként megrendelt közigazgatási iratanyagból 1472 oldal hiányzik. Az indítványozó vitatta a Kúria ítéletének azon megállapítását, miszerint az indítványozó rendelkezett a közigazgatási iratanyag iratjegyzékével, mivel álláspontja szerint ez csak akkor lenne bizonyított, ha a GVH rendelkezne az iratjegyzék indítványozó által aláírt példányával. Ezzel összefüggésben az indítványozó alaptörvény-ellenesnek tekinti a bíróságok azon eljárását, hogy nem adtak helyt azon bizonyítási indítványának, hogy a GVH rendelkezésére bocsátja a meglévő iratmásolatait és azokat a GVH vesse össze a közigazga-

tási iratanyaggal és ezen összevetés alapján újabb tételes iratjegyzékkel adja ki a kért iratokat az indítványozó részére. Az indítványozó szerint a fegyverek egyenlőségének garanciális előfeltétele, hogy az indítványozó is ugyanazon iratokat birtokolhassa, mint a hatóság. Az indítványozó ennek kapcsán előadta, hogy bíróságon félfogadási időben lehetséges iratbetekintés azért nem orvosolja ezen kifogását, mivel ahhoz be kellett volna vinnie magával a meglévő iratanyagot és összehasonlítani a bíróságon meglévő iratanyaggal, amely fizikailag lehetetlen és számára vállalhatatlanul plusz költséget és időráfordítást jelentett volna. Az indítványozó azt is kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget iratmásolat kiadása iránti kéréseinek, továbbá állítása szerint a Kúria megsértette a régi Pp. 221. § (1) bekezdése szerinti indokolási kötelezettségét.

- [11] Az indítványozó az ügyintézési határidő elmulasztásával kapcsolatban előadta, hogy a GVH saját végzésében hivatkozik arra, hogy „az ügy elintézésének jelenlegi végleges határideje 2014. szeptember 16.”, amelyhez képest a GVH 2014. december 22-én hozott döntést, azaz maga deklarálta, hogy az érdemi elintézési határidőt elmulasztotta. Az indítványozó e tekintetben az 5/2017. (III. 10.) AB határozatra hivatkozott.
- [12] Az indítványozó szerint az eljáró bíróságok a Versenytanács döntéshozatali körülményeit illetően nem teljesítették az Alaptörvény 28. cikkéből eredő azon alkotmányos kötelezettségüket, hogy beazonosítsák a Versenytanács működésével kapcsolatos alapjogi vonatkozásokat, ennél fogva a Ket., a Tpv. és a régi Pp. rendelkezéseit nem a tisztességes eljáráshoz való jog és a jogállamiság alkotmányos tartalma alapján értelmezték. Az indítványozó szerint az eljáró versenytanács tagjai együttesen nem voltak jelen a döntésük meghozatalakor, mivel fizikailag nem tartottak tanácsulást, döntéshozatali eljárásukat nem dokumentálták.
- [13] Az indítványozó kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem közölte szabályszerűen a beavatkozás lehetőségéről szóló végzését a GVH határozatát keresettel meg nem támadó vállalkozásokkal. Az indítványozó e tekintetben arra hivatkozott, hogy a Kúria eljárásában nem álltak rendelkezésre a tértivevények.
- [14] Az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1) bekezdése értelmében elsőként az alkotmányjogi panasz befogadhatósága törvényi feltételeinek fennállását vizsgálta meg.
- [15] Az Abtv. 27. §-a értelmében az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés *d)* pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.
- [16] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítvány határidőben érkezett, az indítványozó érintettnek tekinthető és a rendelkezésére álló jogorvoslati lehetőségeit kimerítette.
- [17] Az indítványozó kifejezetten megjelölte az Alkotmánybíróság hatáskörére vonatkozó törvényi rendelkezést. Az indítványozó megjelölte továbbá az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseként a B) cikk (1) bekezdését, a 28. cikket, a XXIV. cikk (1) bekezdését és a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseit.
- [18] Az Alkotmánybíróság az indítványnak az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésének megsértésére vonatkozó része kapcsán rögzíti, hogy e tekintetben nem értelmezhető az Alaptörvényben biztosított jog sérelme, ezért érdemi alkotmányossági vizsgálat lefolytatására indokolás előterjesztése esetében sem lenne lehetőség {3115/2016. (VI. 21.) AB határozat, Indokolás [30]}. Ennek oka, hogy az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése vonatkozásában a visszaható hatályú jogalkotás, illetve a felkészülési idő hiányára való hivatkozás kivételével alkotmányjogi panasz benyújtására nincs lehetőség {3059/2016. (III. 22.) AB végzés, Indokolás [11]}.
- [19] Az Alkotmánybíróság kiemeli, hogy az Alaptörvény 28. cikkében foglalt, a bíróságoknak címzett jogértelmezési segédszabály nem tekinthető olyan Alaptörvényben biztosított jognak, amelynek sérelmére hivatkozva alkotmányjogi panaszt lehetne benyújtani {3176/2013. (X. 9.) AB határozat, Indokolás [29]}.
- [20] Az Alkotmánybíróság gyakorlata töretlen abban, hogy „az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében rögzített jogorvoslatihoz való jog a rendes jogorvoslatokra vonatkozik. [...] A felülvizsgálat – mint rendkívüli jogorvoslat – az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglalt rendelkezéssel nem hozható összefüggésbe” {3025/2016. (II. 23.) AB határozat, Indokolás [24]}. Következésképpen az indítványozó által kifogásolt kúriai határozat esetében összefüggés hiányában nem állapítható meg az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésének a sérelme.
- [21] Az Abtv. 52. § (1) bekezdése előírja, hogy az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia. A kérelem akkor határozott, ha egyértelműen megjelöli az Abtv. 52. § (1b) bekezdés *a)–f)* pontjaiban foglaltakat. Az Abtv. 52. § (2) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság által lefolytatott vizsgálat az indítványban megjelölt alkotmányossági kérelemre korlátozódik.
- [22] Az indítványozó alkotmányjogi panaszában az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésének a sérelmére hivatkozott, mely nem a bírósági eljárásokra, hanem a közigazgatási hatósági eljárásokra vonatkozik. Ugyanakkor

az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványban támadott bírói döntésekkel szemben megfogalmazott indítványozói érvek tartalmilag részben a XXVIII. cikk (1) bekezdése sérelmének vonatkozásában a bíróságok jogértelmezésére és jogi következtetéseire is irányulnak. Az alkotmányjogi panasz e vonatkozásában tartalmaz indokolást, e tekintetben az indítvány megjelöli az Alaptörvényben biztosított jog vélt sérelmének lényegét, a sérelmezett bírói döntést és kifejezetten kérte annak megsemmisítését.

- [23] 3. Az Abtv. 29. §-a értelmében alapvető feltétel, hogy az alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet tartalmazzon, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel.
- [24] Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint „[a] jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki. Ez a jogkör azonban nem teremthet alapot arra, hogy minden olyan esetben beavatkozzon a bíróságok tevékenységébe, amikor olyan (állítólagos) jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor, mely egyéb jogorvoslati eszközzel már nem orvosolható. Sem a jogállamiság elvont elve, sem a tisztességes eljárás alapjoga [...] nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági szervezet feletti szuperbíróság szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el” {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés; Indokolás [13]–[15]}.
- [25] Következésképpen a bírói döntés alaptörvény-ellenességének vizsgálata során az Alkotmánybíróság attól is tartózkodik, hogy a bíróságok felülbírálati jogköréhez tartozó, szakjogi vagy kizárólag törvényértelmezési kérdésekben állást foglaljon {3028/2014. (II. 17.) AB végzés, Indokolás [12]}. A tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése, és mérlegelése az eljárási jogi szabályokban a jogalkalmazó számára fenntartott feladat {3012/2016. (I. 25.) AB végzés, Indokolás [20]}.
- [26] Az indítványozó a tisztességes eljáráshoz való jogának sérelmét alapvetően abban látta, hogy álláspontja szerint a bíróságok eljárása formális volt, amelyet azzal indokolt, hogy az általa a perben előadott érveléssel ellentétes álláspontra helyezkedtek. Az Alkotmánybíróság hangsúlyozza, hogy töretlen gyakorlata szerint „[ö]nmagában az a körülmény, hogy az indítványozó nem ért egyet a bíróságok döntésével és annak indokolásával, nem elégséges érv a támadott döntés alaptörvény-ellenességének alátámasztására” {3364/2017. (XII. 22.) AB végzés, Indokolás [21]}. Az Alkotmánybíróság szerint a Kúria a döntését alátámasztó érveiről számot adott.
- [27] Az Alkotmánybíróság kiemeli, hogy a közigazgatási iratanyag felterjesztésével összefüggésben versenyügyben a Tptv. 83. §-a rendelkezik a közigazgatási iratanyagnak a felülvizsgálatot végző bíróságok részére történő felterjesztéséről. Az Alkotmánybíróság megjegyzi, hogy a Kúria ítélete kifejezetten tartalmaz a közigazgatási iratanyag rendelkezésre állásával kapcsolatos indokolást, amely okiratok alapján és konkrét időpontokkal támasztja alá, hogy az elsőfokú bíróság a régi Pp. 195. § (2) bekezdése szerinti másolat aktában történő elhelyezésével egyidejűleg éppen arra tekintettel küldte vissza a GVH részére a hivatkozott iratokat, hogy a versenyhatóság eleget tudjon tenni az indítványozó hiteles iratmásolat iránti kérelmének.
- [28] Az Alkotmánybíróság utal arra, hogy az indítványozó számára a közigazgatási per során is biztosított volt a hatékony bizonyítási eszközök igénybevételeének lehetősége, az általa hivatkozott 1472 oldalnyi másolat hiányát azonban saját állítása szerint sem kívánta a bíróságon ügyfélfogadási időben történő iratbetekintés révén az iratok egyenkénti összevetésével bizonyítani, ily módon ezen állítását a Kúria nem fogadta el bizonyítottként. Ezen túlmenően az Alkotmánybíróság a bizonyítási indítványok mérlegelésének kérdését alapvetően szakjogi, törvényességi kérdésnek tekinti, amelynek felülbírálatára az Alkotmánybíróságnak nincs hatásköre {3203/2018. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [27]}. Ugyanígy szakjogi kérdésnek minősül a Versenytanács testületi szervként történő minősítésére és a beavatkozás értesítéséről szóló végzések közlésére vonatkozó indítványozói hivatkozás megítélése.
- [29] Az Alkotmánybíróság az indítványozónak a régi Pp. rendelkezéseinek megsértésével kapcsolatos érvelésével összefüggésben arra mutat rá, hogy az Alaptörvény 24. cikk (1) bekezdése alapján az Abtv. 27. §-ából következően az alkotmányjogi panasszal kapcsolatos hatásköre – az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogának védelmén keresztül – az Alaptörvény védelmét biztosítja. Következésképpen a rendes bíróságok által elkövetett vélt vagy valós jogszabálysértések önmagukban nem adhatnak alapot alkotmányjogi panasz előterjesztésére, ellenkező esetben az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna {3268/2012. (X. 4.) AB végzés, Indokolás [28]}. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint „amennyiben az alapul fekvő ügyben a Pp. megsértése bizonyított lenne, az önmagában nem eredményezné a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét, hiszen egy eljárási szabály megsértése egyidejűleg nem eredményez szükségszerűen alapjogi sérelmet” {3358/2017. (XII. 22.) AB végzés, Indokolás [25]}.

- [30] A rajtaütési jegyzőkönyvekkel kapcsolatos indítványozói hivatkozások vizsgálatáról is számot adott a Kúria, részletes indokolásában összevetette a GVH által készített jegyzőkönyveket az NBF által készített jegyzőkönyvekkel, és ezek alapján az indítványozóval ellentétes álláspontra helyezkedett. Az Alkotmánybíróság megjegyzi, hogy a Tpvt. 55. § (5) bekezdése értelmében az indítványozó csak a vizsgálat befejezését követően tekinthető be az eljárás irataiba, ebből adódóan a GVH a helyszíni vizsgálati cselekmény elvégzésekor nem adott át az indítványozó részére a jegyzőkönyvekből eredeti példányt, továbbá a jegyzőkönyvbe foglalt végzések szóbeli közlésére a Ket. szabályai is lehetőséget biztosítottak.
- [31] Az indítványozó ügyintézési határidővel kapcsolatos kifogása sem veti fel a kúriai ítélet alaptörvény-ellenességét vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségi kérdést, mivel a Tpvt. 63. §-ában rögzített ügyintézési határidő nem tekinthető anyagi jogi határidőnek, így módon nem vonatkoztatható rá az indítványozó által hivatkozott, az Alkotmánybíróság 5/2017. (III. 10.) AB határozatában megállapított alkotmányos követelmény.
- [32] Mindezekre tekintettel nem veti fel a Kúria ítéletének alaptörvény-ellenességét, illetve alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, hogy a Kúria az indítványozó hivatkozásait nem tartotta alkalmasnak a jogerős ítélet megváltoztatására.
- [33] Tekintettel arra, hogy az indítványozó a kúriai ítélet alaptörvény-ellenességét egyebekben nem indokolta, az Alkotmánybíróság nem talált olyan körülményt, amelyet az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésével és a XXVIII. cikk (1) bekezdésével összefüggésben alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésként vagy a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességként lehetne értékelni.
- [34] 4. Mindezek alapján az alkotmányjogi panasz részben az Abtv. 52. § (1b) bekezdés *b)* pontjában foglalt törvényi feltételeknek, valamint részben az Abtv. 29. §-ában megfogalmazott befogadási feltételeknek nem felel meg, ezért az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1)–(3) bekezdései alapján eljárva az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a)* és *h)* pontjai alapján visszautasította.

Budapest, 2018. július 10.

Dr. Czine Ágnes s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Balsai István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Horváth Attila s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Juhász Imre s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/222/2018.

